

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNEKANNATTAJA

N:o 8.
Elokuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG

Vastava.

Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4,
puh. 81 54.

27:s vuosik. 1922.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Voiko kuuromykät ymmärtää kuulevien pappien saarnaa kirkossa?

Toiset kuuromykät ymmärtävät puhetta esim. opettajainsa, vanhempainsa, siskojen ja veljien ja sellaisten, jotka ovat tottuneet puhumaan k. m. kanssa. Mutta on myös sellaisia k. m., jotka ymmärtävät ja osaavat lukea puhetta huulilta, vaikka keltä, esim. tuntemattomiltakin, jotka eivät ole edes tavanneet ja puhelleet k. m. kanssa. Ja ihmeellistä kyllä, että joskus sattuu niin, että tämä tuntematon vieras saa selvää k. m. puheesta eikä huomaa että tuo on k. m. jos vaan k. m. puhuu oikein ja selvästi.

Ja niin myös k. m. voi saada selvää kirkossa papin saarnasta, rukouksesta ja messusta kun vaan tarkkaavasti katsoo mitä ja mistä pappi kunakin sunnuntaina saarnaa. Helpommin voi seurata mukana, jos ensin kotona lukee sen päivän saarnatekstin, jona päivänä lähtee kirkkoon. Onhan meille k. m. opetettu koulussa, miten voidaan löytää almanakasta kunkin sunnuntaipäivän saarnateksti. Ja vielä voi k. m. seurata veisuussa mukana.

Kerron tässä vähäsen miten minä käyn kotikylän kirkossa. Kirkolle maanteitse on 3 km. Kesäisin mennään kirkkoon veneellä ja talvella, vahvan jääkauden aikana, jäätä myöten joko hevosella tai jalan ja reippaat menevät hiihtäen. Ei minulla ennen ollut niin suuri halu käydä kirkossa kuin nyt. Se tapahtui ensimmäisenä helluntaipäivänä tänä kesänä, tänä vuonna. Ennen olin useita kertoja käynyt jossain kirkossa vaan en niin suurella hartaudella kuin nyt. Ennen menin kirkkoon sitä varten, että näkisin millaisia ovat kirkot sisältäpäin ja ketä ihmisiä siellä on ja millaisia ovat. En sanaakaan ymmärtänyt papin huulilta eikä seurannut mukana veisuussa, kun en virsikirjaa mukaan ottanut. Silloin tuntui kuin olisin ollut katolilaisessa kirkossa ja jonkun veran kevytmielisellä mielellä poistuin kirkosta ja useinkin lähdin pois kesken Jumalanpalvelusta.

Mutta nyt on toisin. Nyt käyn kirkossa „kuulemassa“ Jumalan sanaa enkä vain näkemässä

ihmisiä kuten ennen. On ilo kertoa tämän lukijoille, että täällä on nyt sellainen pappi, joka ymmärtää puhua selvästi ja kauniisti avata suutaan puhuessaan niin, että hyvin saan selvää hänen puheestaan ja kyynelkarpale vierähtää silloin tällöin poskilleni kun minä, kuuroraukka, saan kuulla samaa mitä kuulevat kuulevat. Ennen täällä ei ollut sellaisia pappia, jotka olisi puhunut niin selvästi, että olisin ymmärtänyt. Mutta nyt vihdoin sellainen on. Tämä uusi pappi tuli tänne vakinaiseen toimeensa 1 p. toukok. 1922, Kalajoelta, jossa on ollut 13 vuotta. En tiedä, mutta ehkä Kalajoen joku kuuromykkä on käynyt siellä kuulemassa tämän tänne tulleen papin saarnaa. Ehkä hänkin on saanut selvää.

Kirkossa voi k. m. myös seurata mukana veisuussa. Minä kun olen kivikuuro enkä kuule ihmisten ääntä, voin urkujen soinnin hermoillani tuntea ja siten pysyä mukana veisuussa. Kun olen sotkeutunut enkä tiedä mitä kohtaa virressä urut soivat, etsin jonkun etualalla olijan huulilta, että pysyisin samassa kohdassa samalla aikaa kuin muutkin. Usein olin onnellisesti päässyt virren alusta loppuun urkujen soiton mukana katsomatta muiden huulille. Mieli teki laulaa, kun urut soivat kovasti, vaan en rohjennut, sillä en ole kirkossa ollenkaan laulanut eli veisannut. Mutta olinhan kouluaikanani ylemmillä luokilla ollessani rohjennut joskus koettaa laulaa rukoussalissa, kun koonnuttiin aamuisin ja lauantai iltapäivisin niinkuin tiedätte. Mutta en tiedä onko sitä kukaan huomannut ja kuullut. Ei kuuromyökkien laulua eni taida kuulua niin kauniilta kuin kuulevain. Ei minunkaan.

Mutta kelpaahan k. m. käydä kuulevain kanssa kirkossa vaikka ei osaisi laulaa. Käyhän kirkossa sellaisiakin kuulevia, jotka eivät kirkossa laula, vaan katsovat ja kuuntelevat. Samalla tavalla sopii k. m. tehdä, katsoa laulettavaan virteen ja kuunnella urkujen sointia.

Tuntuu pakanalliselta, jos ei käy pitkään aikaan

tai ollenkaan kuulemassa Jumalansanaa Jos ihminen ei käy kirkossa eikä lue kotona Jumalansanaa eikä ajattele Jumalaa ollenkaan, hän paatuu. Samoin voi olla myöskin kuuromyökkäin tila.

Ehkä on monen k. m. kotipitäjässä sellaisiakin pappia, jotka viitsivät puhua selvästi, että k. m. ymmärtäisivät. Siis me k. m. rientäkäämme kukin oman pitäjämme kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa. On juhlallista ja autuaallista olla kirkossa kuulemassa Herran pyhää sanaa. Kirkko on kuin lepopaikka väsyneelle, nälkäiselle, janoiselle matkalaiselle, joka on tullut kirkkoon saadakseen uusia voimia jatkaakseen eteenpäin matkaansa päästäkseen perille.

Me k. m. varsinkin riennämme kuulemaan omien pappiemme saarnaa, esitelmiä y. m. milloin hän tulee lähipitäjiin tai kylään. Sillä k. m. papit puhuvat niin selvään, että ei kuuromykkäiltä jää yksikään sana ymmärtämättä. Mutta olkoon myöskin kuuromykkäille kuulevien kanssa kirkossakäynti hyödyksi ja iloksi.

Vieremän pappilassa heinäkuulla 1922.

Liisa Ahonen.

Oulun kuuromyökkäin jatkokurssit.

Luultavaa on, että joku Oulun kuuromyökkäin-koulun jatkokurssien oppilaista kuvaa Kuuromyökkälehdessä lukijoille vaikutelmiaan niistä. Mutta vaikka näin tulisi käymään, niin lienee kuitenkin oikein, että joku sen opettajistakin jotain lausuu. Tämän vuoksi olen minä nyt ryhtynyt kertomaan siitä, mitä olen jatkokurssien aikana sekä tuntenut että oppinut.

Tuskin oli Oulun koulu tänä keväänä sulkenut ovensa vakituisilta oppilailtaan, ennenkuin ne taas avattiin uudelle oppilasparvelle. Kun Kuuromyökkäin Auttajayhdistys rupesi suunnittelemaan jatkokursseja, niin olin jokseenkin jyrkästi niitä vastaan. Olin ollut sairas ja työ oli senvuoksi rasittanut minua tavallista enemmän. Olisin tahtonut, että jatkokursseja olisi pidetty elokuussa, jolloin jokainen kesän perästä olisi jaksanut uusin voimin ryhtyä työhön. Tätä vastaan väitettiin, että kuuromykkäät syyskesällä ovat maatoitten takia estetyt tulemasta. Ymmärsin, että ne, jotka tätä väittivät, olivat oikeassa ja sentähden minäkin taivuin. Ja kun sitten näin miten entiset oppilaamme iloisina ja tyytyväisinä saapuivat kouluunsa, niin tunsin vilpittömästi iloa siitä, että he sittenkin nyt olivat täällä. Tunsin jotakin samantapaista kuin poikien vanha hoitaja Fiia Päätalo. Hän oli lukukauden lopussa valittanut väsymystään ja sen seitsemän pikkuvaivoja. Mutta kun hänen rakkaat poikansa kouluun saapuivat, niin kaikki väsymys ja kaikki kivut olivat kuin poispyyhkäistyt. Hän hyöri heidän parissaan kuin nuori tyttö vaan iloi-

sena ja reippaana. Minulle muistui mieleen se aika, jolloin seitsemän vuotta olin työskennellyt eräässä maamme suuremmissa kuuromyökkäin-yhdistyksessä nuoruuden innostuksella. Jotakin samantapaista minun nyt tuli suorittaa. Mutta se oli oleva erilaistakin. Silloin sain työskennellä kuuromyökkäin kanssa, jotka olivat tulleet erilaisista kouluista ja joiden kehitys oli niin peräti eri tasolla. Eikä heissä kaikissa ollut sen enempää mielenkiintoista kuin että he olivat kuuromykkäitä. Tällä kertaa sain ympärilleni joukon nuoria, jotka melkein kaikki olivat olleet minun omia oppilaitani.

Kun nyt muistelin heitä sellaisina kuin he olivat koulusta lähtiessään olleet, niin minä kohta ensi näkemältä huomasin heissä kehitystä parempaan päin. Sen, mitä koulu ei ollut kyennyt opettamaan, sen oli elämä opettanut. Joukossa oli sellaisia, joiden suusta ei ennen ollut paljon muuta puhetta lähtenyt kuin mitä oppitunneilla suurella vaivalla oli saatu esille. Ja nyt! Suut kävivät yhteenään. Niin paljon oli kerrottavaa entisille opettajille, ettei tahtonut riittää aikaa kaiken kuuntelemiseen. Elämä oli näyttänyt, että oli pakko käyttää puhetta, jos aikoi tulla toimeen, ja puhetta käyttäessä se myös oli kehittynyt ja rikastunut. Erikoisesti on kaksi poikaa jäänyt mieleeni. Kumpikin opetettiin koulussa ollessa b luokalla ja monta kertaa oli tuskailtu sen vähäisen johdosta, minkä he voiyat tiedoissa osoittaa. Nyt oli toinen ääni kellossa. He puhelivat paljon ja he puhelivat *oikein*. Puheopetuksen suuri hyöty tuli näissäkin pojissa loistavasti ilmi. — Kun kaiken tämän näki, tunsivat opettajat, ettei heidän työnsä suinkaan ole hukkaan mennyt. Tällainen kokemus on opettajalle erittäin arvokas. Monasti hän työtä suorittaessaan on epätoivoinen. Joka-päiväinen ahertelu ja siinä saatu vähäpätöiseltä näyttävä tulos masentaa ja tekee mielen synkäksi. Mutta kun sitten saa nähdä, että työ elämässä on kantanut hedelmiä, niin uskaltaa opettajakin taas toivoa ja hänen rinnassaan syntyy päätös koettaa yhä parempaa tehdä. Itsestäni tuntuu ainakin siltä kuin olisin menettänyt tavattoman paljon, jollen olisi kurseille jäänyt.

Kurssien aikana noudatettiin seuraava järjestys. Noustiin yläs viimeistään kello 1/2 7 aamulla. Sitten oli kahvitarjoilua. Nyt luettiin kl. 8—10. Kello 10 oli aamiainen ja sen jälkeen vapaata seurustelua. Kello 12—3 oli taas opetusta. Päivällisen jälkeen olivat kaikki oppilaat vapaina kello 5 asti. 5—7 kokoonnuttiin juhlasaliin esitelmätilaisuuksiin ja keskusteluun tai omistettiin aika voimistelu- ja urheiluharjoituksiin, museossa-käyntiin j. n. e.

Kurssien aikana oli oppilailla kaksi ohjelmallista iltamaa, joihin he itse saivat toimittaa ohjelmat ja itse olla niitä suorittamassa. Ensimmäisen iltaman ohjelma suoritettiin vielä vähän kankeasti, vaikka olihan siinä poikien onnistunut voimistelu-

näytös. Jonkinlainen arkuus ja tottumattomuus painosti ehkä silloin vielä mieliä. Mutta toinen iltama sujui erittäin hyvin ja kaikilla, sekä oppilailla että opettajilla oli erittäin hauskaa.

Jatkokurssien huippukohtana on kait kuitenkin autoretkeä Kempeleen kirkolle pidettävä. Toiminimet „Veljekset Åström“ ja „Uleä yhtiö“ olivat tätä matkaa varten luovuttaneet kaksi kuorma-autoa. Monet huviretkiläisistä ajoivat nyt ensikertaa elässään autolla. Olipa koulun johtajakin niin vanhanaikainen, että hän nyt ensi kerran käytti tällaista ajopeliä. Kun hän sen tunnustuksen teki, niin monen suu vetäytyi leveään hymyyn, mutta minkä mahtoi johtajaparka sille, että hän todella oli näin takapajulla. — Kempeleessä katseltiin vanhaa kirkkoa, jota Mikael Topeliuksen maalaukset koristavat. Opettajat lauloivat siellä johtajan säestäminä kesävirren ja muutamia valokuvia otettiin kirkosta. Sitten mentiin Kempeleen nuorisoseuran talolle, jossa kirkkoherra Kajavan perhe oli pitänyt huolta kahvitarjoilusta. Nuorisoseuran talolle mentäessä uhkasi sade häiritä huviretkelijoita. Ukkonenkin jyrähteli. Mutta sillä-aikaa kun talolla oltiin, niin hälvenivät pilvet ja mitä ihanimman sään vallitessa palasivat autot iloisine matkustajineen takaisin kaupunkiin.

Jatkokursseihin oli ilmoittautunut toistasataa osanottajaa. Mutta niin paljon ei tällä kertaa voitu ottaa vastaan. Alkujaan oli päätetty ottaa 45, mutta kurssien aikana saapui kuitenkin lähipitäjistä joku lisää, joten meillä oli 52 nuorta kuuromykkää ympärillämme lopuksi.

Useimmat Oulun kuuromykkäin koulusta lähteneet kuuromykkät ovat jääneet maaseudulle. Tämä johtuu kenties siitä, että koulumme sijaitsee Oulun esikaupungissa. Oppilaillamme ei ole koulutyönsä vuoksi aikaa tutustua kaupunkilaiselämään eikä senvuoksi tunne mitään erikoista vetovoimaa sinne. Sitäpaitsä koetetaan heille aina ensimmäiseltä luokalta saakka saarnata: maalla on kuuromykkien paras olla. Maalaisnaisen työ on ankaraa ja raskasta. Sentähden kuulikin, miten työt valittivat, miten vähän aikaa heille jää henkisiin harrastuksiin. Pojat sensijaan hämmästyttivät meitä opettajia lukeneisuudellaan. He seuraavat tarkkaan maailman menoa sanomalehdistä ja useat heistä ovat hankkineet itselleen pienen kirjastonkin. Kuuromykkälle on tavattoman tärkeätä koettaa saada aikaa lukemiseen. Muuten hän helposti unhoittaa sen, mitä koulu on hänelle antanut. Kuuromykkäin-Auttajayhdistysten tulisi mielestäni koettaa kaikin tavoin auttaa kuuromykkiä tässä suhteessa. Olisi saatava kuljeksivia kirjastoja heille ja Kuuromykkäinlehdessä pitäisi aina jonkun opettajan tai muun siihen kykenevän henkilön selostaa sellaisia kirjoja, joita kuuromykkät pystyisivät nautinnokseen ja hyödykseen lukemaan. Kun näkee paljon nuoria kuuromykkiä kerääntyneenä ympärilleen, kun kuulee kaikista heidän harrastuksistaan, niin avautuu myös niin

paljon uusia näkökohtia heidän opastamisessaan eteemme.

Oulun kuuromykkäinkoulun jatkokursseilla opetettiin: yhteiskuntaoppia, sisälukua, laskentaa, Suomen maantietoa, raamatunlukua, uskontoa, päiväkirjaa, terveysoppia ja vähän kirjanpitoakin. Esitelmissä kosketeltiin seuraavia asioita: „Kuuromykkä ja urheilu“, „Kuuromykkä ja käsiteollisuus“ ja „Tyytyväisyydestä“. Sitäpaitsi pidettiin hartaushetkiä ja kaksi siveellisyysesitelmää. Kesäkuun 11 p:nä oli Oulun tuomiokirkossa Herran Ehtoolinen, johon kaikki jatkokurssilaiset ottivat osaa ja illalla kokoonnuttiin vielä kerran koulun juhlasaliin, missä pidettiin jatkokurssien lopettajaiset.

Jatkokurssien aikana käyttäytyivät kaikki niihin osaaottavat kuuromykkät aivan mallikelpoisesti. Kaihomielin erosivat he kesäkuun 12 p:nä rakasta koulustaan ja opettajistaan. Ja opettajat rukoilivat sydämissään Jumalan siunausta rakkaille isoille lapsilleen.

Ennenkuin lopetan, tahdon vielä mainita, että jatkokursseihin osaaottavat pojat lahjoittivat kunnioitetulle ja rakastetulle vanhalle hoitajalleen Sofia Päätalolle, kauniin herätyskellon. Lahjaa jätettäessä piti Eino Granqvist vanhalle Fiialle kauniin puheen kiittäen häntä siitä rakkaudesta ja huolellisuudesta, millä tämä oli kohdellut poikiansa, kun nämä pieninä ja avuttomina tulivat kouluun. Käytän tilaisuutta hyväkseni lähettääkseni kaikille jatkokurssien osaaottajille ystävälliset terveiseni ja toivomukseni, että Jumala heitä runsain mitoin saisi siunata.

Edv. Lück

Hämeenlinnasta.

Moni teistä, lukijat, on matkustanut Hämeenlinnan ohi junalla, silloin olette ehkä usein ihmetelleet sen ympäristön kauneutta. Silmänne on ehkä kiintynyt Vanajaveden toisella puolella vilkuttavaan, hohtavan valkoiseen, tornimaiseen rakennukseen ja olette ehken kysyneet: mikä mahtaa se olla? Se on *Perttulan tylsämielisten kasvatustulos*.

Kesäkuun 23 p. teki Riihimäen piirin kuuromykkäin yhdistys huviretken sinne. Laitoksen lämminsydäminen johtaja, rouva *Emma Hedman* luovutti suurella mielihyvällä kauneudestaan kiitetyn „Norjan mäen“ ja siellä sijaitsevan „Norjantuvan“ huviretkelijäin käytettäväksi. Huviretkelijoita saapui läheltä ja kaukaa m.m. Turusta, Helsingistä ja Tampereelta. Kokoonnuttiin Hämeenlinnan asemalla, josta lähdettiin marssimaan jalkasin Perttulaan, kun muita kulkuneuvoja ei ollut saatavissa. Perille päästyämme odotti meitä aivan suuremmoinen yllätys.

Koko „Norjan tupa“ oli köynnöksillä ja lehvillä koristettu niin sisältä kuin ulkoa ja oven ylä-

puolella komeili taulu suurin kirjaimin „Terve tuloa“. Sisällä oli suuri pöytä juhla-asussa ja takassa räiskyi suuri tuli. Koko olemassa olonsa aikana ei yhdistys vielä ennen ollut saanut näin suurta ystävällisyyttä ja myötätuntoa osakseen. Kaikki retkeilijät olivat hyvin hyvällä mielellä ja moni sanoi, että kyllä olisi kannattanut tulla oikein isolla joukolla. Vaikka ulkona oli hieman kolea sää eivät retkeilijät sitä paljon säikähtäneet, sillä kaunis näköala ja tuvassa räiskyvä tuli piti retkeilijät hyvällä tuulella. Emäntien valmistamat voileivät ja maukas kahvi maistui näin luonnon helmassa.

Sihteeri piti pienen esitelmän Perttulan koulun merkityksestä tylsämielisten lasten hyväksi. Herra H. Ylén puhui Juhannuksen, suven kauneimman juhlan kunniaksi jonka jälkeen miehiset retkeilijät heittivät „Jussin“ 3 kertaa ylös päivän kunniaksi.

Kauan Eläköön Perttula ja sen hyvä, ystävällinen haltiaväki!

Kynä.

Vastinekirjoitusta

Mikko Suuroselle.

Jos rupeaisin seikkaperäisemmin vastaamaan M. Suurosen kirjoitukseen, tämän lehden kesäheinäkuun numerossa, tulisi siitä pitkä, yhteiskunnallisia aloja käsittelevä kirjoitus, ja se ei oikein sopisi k. m. lehdessä. Siksi tyydyn lyhempään ylimalkaiseen kirjoitukseen asiasta. Ensiksikin mitä kaupunkien ja maaseudun arvon nousuihin ja laskuihin tulee, niin ne seuraavat sitä kehitystä, että mitä hyvinvoipaisempi ja arvossa suu-

Hämeenlinnan k. m. huviretkelijät juhannuksena Perttulassa.

Yksi osanottajista pani hatun kiertämään ja näin kerättiin huviretkelijäin kesken pienoinen summa Yläneen hoidokkeille. Aika riensi kuin siivillä leikiten ja luontoa ihailien. Oli kyllä aikomus lähteä retkelle Karlberg'iin ja Aulangolle vaan kun useat matkustivat Tampereen näyttelyyn ei siitä tullut mitään.

Moni lausui sen hartaan toivomuksen, että ensi juhannuksena taas kokoonnuttaisi Hämeenlinnassa ja oikein isolla joukolla. Joka elää se näkee.

Lopuksi pyytää yhdistys sydämmellisesti kiittää Perttulan kasvatuslaitoksen jalomielistä, lämminsydämistä johtajatarta, rouva Emma Hedmania, hänen osoittamastaan suuremmoisesta ystävällisyydestä ja vieraanvaraisuudesta. Hän kun antoi yhdistykselle ilmaiseksi 10 l maitoa ja 1 l kermaa, sekä kaiken välttämättömän kaluston.

Samoin lausuu yhdistys lämpimät kiitokset rouva Harjulle hänen osoittamastaan suuresta avuliaisuudesta kokouksen hyväksi.

rempi on maaseutu, sitä kukoistavammat ovat myöskin kaupungit, ja päinvastoin.

Totta kyllä, kaupungissa on liian paljon kauppiaita, välikäsiä, „parisniekkoja“, tyhjäntoimittajia, loiseläjiä, vetelehtijöitä y. m. Me, sosialistit, olemmekin siitä ääntä pitäneet, sillä työläisten täytyy heitä elättää, toinsinanoen: he kiskovat „voittoa“ työläisten valmistamilla tavaroilla; työläisillä on riittämätön palkka, koska on niin paljon välikäsiä. Samalla lailla se koskee kuluttajiin, myöskin maatalviljelevään väestöön, jotka saavat maksaa heille tuon „voiton“ nimellä käyvän työn lisä arvon, joka oikeastaan kuuluisi työntekijöille itselleen. Esimerkiksi kutomateollisuuden kokonais-tulot olivat viime vuonna yli 400 milj. markkaa. Siitä meni raaka-aineisiin noin 260 milj. mk., palkkoihin 48 milj. mk., koneitten kulumisen korvaukseksi noin 25 milj. mk. Puhdasta voittoa osakkaille jäi siis noin 100 milj. mk. Muutamat kymmenet osakkaat saivat kaksi kertaa niin paljo,

kuin tuhannet työläiset palkkaa vuodessa. Tähän ei ole laskettu kauppiaitten „liikevoittoa“; se otetaan kuluttajilta, talonpojilta, virkamiehiltä ja työläisiltä itseltään, joitten palkat ovat nälkäräjällä, ja olisi voitu korottaa kaksinkerroin ilman, että tavarain hintoja olisi tarvinnut nostaa. Tämä vain yksi esimerkki, joka on syynä siihen, miksi työläisten elämä kaupungissa ja tehdaspaikoissa ei ole niin onnellista ja hyvinvoipaa kuin työn tulokset edellyttäisivät.

M. Suuronen näkee ainoan pelastuksen siinä, että on jätettävä tehtaas ja mentävä korpia raivaamaan. Hyvä, kun niin voitaisiin tehdä. Mutta se on helpompi sanoa, kuin tehdä. Moni työläinen on tosiaankin väsynyt ja kyllästynyt tehdaselämään, ja haluaisi muuttaa maalle maata viljelemään. Mutta maa on yksityisten hallussa ja se on niin kallista. Kukaan ei voi ostaa maata nykyisillä „kurssihinnoilla“. Velkataakka tulisi hyvin rasittavaksi ja veisi pian perikatoon, jos ostaisi maata „kurssihinnoilla“.

Suomessa on vielä neljä viidesosaa viljelyskelpoista maata viljelemättä. Aivan oikein sanoikin M. S. että maa on viljelemättä. Mutta viljelijöistä ei ole niinkään puutetta, kuin M. S. tahtoo sanoa. Ainakin 400,000 tilatonta haluaisi saada maata viljelläkseen, mutta maa on niin kallista, eikä heillä ole varoja. Valtion täytyy järjestää tämä asia välittämällä maata sitä haluaville kohtuulliseen hintaan ja pitkä-aikaisella luotolla. Sitä tietä ehkä monet kuuromyökkätkin voisivat saada oman tilan, vaikka pienenkin, kunhan olisi joku uskottu henkilö ajamassa heidän asiaansa valtion toimesta tapahtuvissa maan palstoittamistilaisuuksissa, joita tulevaisuudessa toimitetaan. Mutta tähänkin vaaditaan erinäisiä ehtoja. Ensinnäkin viljelijäksi aikovan kuuromyökkän tulisi omata jonkun verran tietoja ja kokemusta maanviljelyksestä, ja sen sivuelinkeinoista. Sitte hänellä tulee olla ahkera ja tarmokas mieli, voimakas eteenpäin pyrkimys ja tyydyttävä henkinen ja ruumiillinen terveys. Jos nämä ominaisuudet osaksikaan puuttuvat, tulee hänestä vain epäonnistunut viljelijä ja saa koko ikänsä viettää kituvaa elämää. Maanviljelys, varsinkin uutisviljelys vaatii ankaraa ponnistelua ja sitkeyttä, jos mieli menestyä. — Nämä kelpoisuusehdot huomioon ottaen jäisi sängen paljon maanviljelykseen kykenemättömiä kuuromyökkäitä, joille tehdaselämä, tai itsenäinen käsityön harjoittaminen on sittenkin edullisinta.

Jos M. S. tahtoo sanoa, että olisi mentävä maalle palvelijoiksi, muonamiehiksi tai päiväläisiksi, niin me kaupunkilaiset kiitämme vaan ja sanomme, että vaikka kaupungissa rahavallan orjanruoska vinkuukin, niin vinkuu se maallakin. Suo siellä, vetelä täällä. Kyllä M. S:kin rahavallan iskut tuntee takanaan, valittaessaan rahan puutetta, koneitten kalleutta, työpäivänsä pituutta j.n.e. Rahavallan mahti ulottuu jokapaikkaan. Se levittää imutorvensa kaukaisempiinkin saloseutuihin. Se ruoskii

maanviljelijöitäkin, eniten pienviljelijöitä ja torppareita.

Kuitenkin pidän vastaisuudelle suotavampana, että nuoret maalla asuvat kuuromyökkät pysyttelisivät maatoissa siten tullakseen vastedes maanviljelijöiksi. Sama toivomus olkoon lausuttu niittenkin suhteen, jotka vastaisuudessa koulunsa lopettavat. Vain ne, joilla ei ole mitään kykyä eikä taipumusta maanviljelykseen, voivat antautua muille, sopivimmille aloille. Kuuromyökkäin maanviljelyskoulu on myöskin käynyt hyvin tarpeelliseksi ja ajanvaatimaksi.

Maalaiskuuromyökkäin ei tarvitse olla ollenkaan huolissaan siitä, että kaupunkilaiskuuromyökkät heitä pilkkaisivat. En ole huomannut kenenkään sitä tekevän. Jos joku kuitenkin sitä tekee, niin naurakaa hänelle sydämen pohjasta. Ellei hän siitä opi parantamaan tapojaan, niin hän on kollo, josta ei tarvitse sen enempiä välittää. Mutta yleensä järkekä mies ja nainen ei välitä kollojen pilkasta.

Nyt tulemme teollisuuteen. On totta että teollisuuden huimaava kehittyminen on tuonut mukanaan onnettomuutta ihmiskunnalle. Mutta tämä ei ole itse teollisuuden syy; vika on siinä, että teollisuutta on harjoitettu rajattoman voitonhimon humalassa. Konetekniikan kehitys on alistettu palvelemaan, ei ihmiskuntaa, vaan yksityisten rikastumispyyteitä. Voitonhimo johtaa aina siihen, että tavaraa valmistetaan enemmän, kuin jaksetaan kuluttaa. Siten syntyy ylituotantoa, työttömyyttä ja kurjuutta j.n.e. Epäkohta ei siis ole itse teollisuudessa vaan siinä kuinka sitä harjoitetaan. Tulevaisuudessa, jos kaikki teollisuus- ja tuotantolaitokset yhteiskunnallistutetaan eli sosialisoidaan, ei kai enää harjoiteta ylituotantoa, vaan alistetaan teollisuus palvelemaan ihmiskunnan todellisia tarpeita ja hyötyä. Entisajan käsiteollisuuteen ei enää voida palata.

Samoin jos teollisuus yhteiskunnallistutetaan, samoin jokainen halullinen on saapa maata viljelläkseen. Kun Jumala käski varjella ja viljellä paratiisia, niin hän tarkoitti sitä kaikille. Hän ei määrännyt, että maa on tämän tai tuon herran yksityisomaisuutta, johon ei saa koskea. On kerrassaan rikos pitää maata viljelemättömänä hallussaan, kun tuhannet kärsivät leivän puutetta.

Epäkohtia ei siis ole etsittävä niin yksin kaupungeista ja teollisuudesta. Maanviljelystä ei ole niinkään halveksittu, paitsi rahavallan taholta, joka ei tahdo kiinnittää rahoja maahan, vaan kauppaan ja teollisuuteen, josta saavat paremmin voittoa itselleen. Me työläiset emme ole maanviljelystä halveksineet, vaan meiltä on riistetty tilaisuus siihen. Mutta jos rahavalta kiinnittäisikin rahojaan maahan, eivät olot ole sillä vielä autetut. Suurten yhtiöitten hallussa makaa maata melkein jousten noin 400 tuhatta hehtaaria. Ennenkuin niitä päästään viljelemään, on ne saatava yhtiöiltä pois ja palstoitettava,

Mitä muuten tulee muihin M. S:n vastineen kohtiin, niin ne ovat toisarvoisia asioita, joihin ei ole tarpeellista kajota.

F. Ojala.

Kerran kesälomallakin.

Sis. Matka syntymäseudulle. — Viikko maalla. — Kotimatka.

I.

Harvoim työläinen voi saada viikonkaan kesälomaa täydellä palkalla. Sellaisen kuitenkin sain tänä vuonna juhannusviikoksi, — ensi kerran elämässäni. Me työläiset luvultaan lähemmä sata, otimme sen ilomieliin vastaan. Olin ainoa kuuromykkä heidän joukossaan.

Käytin tilaisuutta hyväkseni ja matkustin heti rakasta syntymäseutuani katsomaan ja yhtä rakkaita ystäviäni ja tuttaviani tervehtimään. Olihan siihen nyt mitä sopivin aika, kesä oli kauneimmillaan, ja se palkka kun muutenkin niin mukavasti juosta löpötti. Ja matka muodostui erikoisen hauskaksi vaihteluksi tehdaselämän harmaaseen yksitoikkoisuuteen, joka nyt olin viikoksi jättänyt. Koko matkan vallitsi mitä kaunein ilma, ja kaikki mitä ympärilläni näin, tuntui niin hymyilevältä. Siurossa vaihtui junamatka laivamatkaan tutunomaisine näköaloineen ja viehätöksineen. Se päättyi hiljaiseen jokimatkaan kiemurtelevaa ja tyyneesti virtailevaa Kyrösjokea ylös päin aina Kyröskosken alapuolella olevaan laiturisiin. Siellä, aivan kosken partaalla sijaitsevat Kyröskosken suuret tehdaslaitokset. Koski tarjoaa katselijoille mahtavaa näyn. Vimmaisena, ärjyvänä ja valkeavaahtoisena ryöppyinä se laskee Kyrösjärven vedet Kokemäenjoen vesistöön. Varsinkin keväisin tulvaveden aikana on näky suurremmoista.

Olin halusta viipynyt kauemminkin katselemassa tuota luonnon voiman tenhoavaa näytelmää, mutta minulla ei ollut aikaa. Kello oli jo hiukan yli 7 ja Kyrösjärven rannalta piti laivan lähteä Ikaalisten kauppalaan klo 7.30 min. illalla. Niin ilmoitti Turistin aikataulu, jonka varassa olin matkustanut. Minun oli siis riennettävä sinne pitkin metsäistä tietä.

Mutta laiturille tultuani ei siellä mitään laivaa näkynyt. Matkustajiakaan ei näkynyt tulevaksi. Ihmettelin, eikö Turistin aikataulu pidäkkään paikkaansa näillä vesillä. Otin Turistini esille ja katsoin tarkemmin. Siinä oli merkintä: „joka arkip. klo 7.30“. Nyt älysin laivan poissa olon syyn.

Oli sunnuntai, eikä silloin mitään kulkuvuoroja. Tämä oli harmillista. Jäädä Kyröskoskelle yöksi ja odottaa seuraavaan iltaan, ei, se olisi ollut liian pitkäpiimäistä matkan viivytystä. Kievari-

kyyti taasen olisi ollut kallista, ja matkaa kotiseudulle oli 40 kilometriä. Päätin ilman pitempiä aprikoimisia patikoida jalkasin kotiseudulle.

Niinpä sitten aloin tallustella. Otin koko asian huvikävelyn kannalta. Ja jos ei minulla olisi ollut mitään kantamista, olisin itsepintaisesti läpi yön patikoimut kotiseudulle saakka. Mutta minulla oli kantamus mukana ja se muutti asian. Tosin se ei ollut erikoisen painava, mutta matkan mittaan se alkoi kovasti rasittaa käsivarsia ja hartioita. Olin jo kulkenut puolet matka eli 20 kilometriä, paitsi laiturillakäyntiä, joka edestakasin käsitti runsaan puolitoista kilometriä. Olin hyvin väsynyt, ja nälkäinen ja läpi hiestynyt. Poikkesin Kilvakkalan majataloon Ikaalisissa. Oli puoliyö, ja kievarissa jo nukuttiin. Toinen eteisistä oli auki, ja sieltä oli vapaa pääsy vierashuoneisiin, sillä ovet sinne eivät olleet lukitut. Oლისikin ehkä ollut parasta mennä sinne nukkumaan talon väkeä vaivaamatta. Mutta en voinut noin omavaltainen olla. Se olisi tuntunut niin varkaan tapaiselta.

Kaikissa tapauksissa pidin säädyllisempänä koittaa hiljaa. Siihen ei tullut vastausta. Yritin kovemmin. Sama tulos. Yhä kovemmin. Viimein ovi hämärässä eteisessä aukeni ja eteeni ilmestyi nuori, puoleksi pukeutunut hienomman sukupuolen edustaja. En halunut puhuen esittää asiaani, sillä hämärässä en olisi voinut huomata työtön vastausta. Tein vain lyhyen merkin. Enempää ei tarvittu. Tyttö lähti heti ohjaamaan vierashuoneen oikeanpuoliseen peräkamariiniin, ja osoitti vuoteen. Kuinka romanttista! Siihen sitte nukuin kuin tukki, kun ensin olin riisuutunut. Yhdeksän ajoissa aamulla suvaisin herätä. Saatuaani aamukahvit ja aamiaisen jatkoin nyt hevosella matkaa ja keskenkasvuinen poika tuli kускаamaan. En halunnut patikoida kuuman päivän helteessä.

(Jatk.)

50 vuotta täytti kesäkuun 14 p:nä kuuromykkäinkoulun opettaja Uno Albert Kahma Kuopiossa. Suoritettuaan v. 1892 ylioppilas- ja 1897 filos. kandid.-tutkinnon antautui herrä Kahma kuuromykkäin opettajaksi hankkien tehtävää varten pätevyyttä ulkomaamatkallaan Saksan ja Tanskan vastaavanlaisiin kouluihin. Kuopion kuuromykkäinkoulussa on hän toiminut vuodesta 1900. Sanomalehtimiehenäkin on herrä Kahma toiminut m. m. „Uusimaan“ ja „Uusmaalaisen“ palveluksessa.

50 vuotta on täyttänyt P. K. U. L:n puheenjohtaja H. I. Jarlnæs viime kesäk. 30 p:nä. Merkkipäivän johdosta on K. U. L:n hallitus lähettänyt onnittelukirjeen hänelle. Tämä harras Suomen ystävä on osottanut myötätuntoa ja huomiota maamme kuuromykkäinkoululle.

URHEILUOSASTO

Kuuromykkäinkoulujen oppilaiden urheilu.

Viimeisinä vuosina on kuuromykkäinkoulujen oppilaiden urheiluun kiinnitetty yhä enemmän huomiota. Niinpä v. 1919 keväällä Turun kuuromykkäinkoulun opettajisto keskusteli koulun oppilaiden urheiluharrastuksen kehittämistä. Kysymyksen alustaja esitti tämän tärkeän asian myöskin pari vuotta sitten Suomen aistivalliskoulujen opettajain kokouksessa Perttulassa. Se saavutti siellä yksimielisen kannatuksen.

Sittemmin on Kouluhallitus lähettänyt kuuromykkäinkouluihin Suomen voimistelu- ja urheiluliiton „Poikain urheilumerkin säännöt“ ja kehoittanut toimeenpanemaan pojille siinä esitettyjä urheilukilpailuja.

Poikain urheilumerkkiä on kolme arvoastetta: 1, 2 ja 3 luokan merkit. Merkin voi saada jokainen 8 vuotta täytännyt, vaan ei yli 20 vuoden vanha poika. Merkin määrätehtävät on suoritettava yhden vuoden kuluessa ensimmäisen tehtävän suorittamisesta. Kuitenkaan ei sama henkilö yhtenä kalenterivuotena saa suorittaa useamman kuin yhden merkin kokeet. Merkin voivat saada ainoastaan sellaiset pojat, joiden käytös on ollut hyvä ja omaavat määrätty koulutiedot tai ne pojat, jotka 2 kuukauden aikana ovat säännöllisesti ottaneet osaa voimistelu- tai urheiluseuran harjoituksiin ja sen ajan kuluessa ovat käyttäneet hyvin.

Merkkivaatimukset voidaan suorittaa ainoastaan voimistelu- ja urheiluseurain tai koulujen järjestämässä kokeissa tai kilpailuissa. Valvojina tai palkintotuomareina toimii kouluissa opettaja jo joku luottamushenkilö, joka on perehtynyt suoritussääntöihin. Merkkikokeiden tulokset merkitään Liiton tuloskaavakkeisiin, jotka täytettyinä lähetetään Helsinkiin Liiton toimistoon, josta myöskin saadaan ostaa poikain urheilumerkit.

Tehtävävaatimukset kolmessa merkkiluokassa ovat sekä pakollisia että vapaasti valittavia. Kolmannessa luokassa ovat helpoimmat tehtävät ja toisessa sitä vaikeimmat sekä kolmannessa vaikeimmat. Otamme tähän sen luokan tehtävät, jotka on suoritettu Turun kuuromykkäinkoulussa:

Toisen luokan merkki.

Pakolliset aineet:

- 1) 75 m. juoksu . . . . . 12.4 sek.
- 2) Vauhdillinen pituushyppy (yhteensä) . . . 700 cm.
- 3) Käsinkohonta (myötäote) . . . . . 7 kert.

Vapaasti valiten seuraavista aineista kaksi:

- 4) a) 90 m. perunajuoksu (24) 6×7×8×9 ×10(×10 m.) . . . . . 28 sek.
- b) Korkeushyppy, yhteensä . . . . . 227 cm.
- c) Kuulantyöntö (3,6 kg. kuula, 150 cm. ympyrästä) yhteensä . . . . . 14 m.
- d) Hiihto 5 km. . . . . 26 min.
- e) Uinti 50 m. . . . . 60 sek.

Poikain urheilumerkin säännöissä on sitäpaitsi suoritussääntöjä pojille ja selityksiä sekä neuvoja valvojille.

Turun kuuromykkäinkoulussa ovat poikain urheilumerkkikilpailuissa valvojina ja palkintotuomareina viime lukuvuonna olleet johtaja E. J. Pesonen ja voimistelunopettaja G. Herpman, jonka johdolla keski- ja yläluokan pojat ovat merkkikokeet suorittaneet edelläesitetyn 2 sarjan mukaan. Pakollisten tehtävien lisäksi on valittu vapaista tehtävistä korkeushyppy ja kuulantyöntö.

Kilpailuissa on 6 poikaa voinut suorittaa mainitut määrättyt tehtävät. Heidän nimensä ja suoritustuloksensa ovat seuraavat:

Oppilaan nimi	75 m. juoksu		Vauhdillinen pituushyppy		Käsinkohonta		Vapaasti valitut aineet		Kokonais- tulos			
	75 m. sek.	75 m. sek.	vas. oik. cm.	yhteensä cm.	vas. oik. kerta	yhteensä kerta	Korkeushyppy		Kuulantyöntö			
							vas. oik. cm.	yhteensä cm.	vas. oik. cm.	yhteensä cm.		
Pietilä, Onni	10.8	11.2	425	405	830	7	130	130	260	793	1125	1918
Seppänen, Toivo	11.2	11.4	355	390	745	7	115	115	230	757	915	1672
Ojala, Vilho	11.4	10.7	350	350	700	8	110	115	225	627	780	1407
Fors, Yrjö	10.7	11.0	480	381	861	13	120	125	245	790	940	1730
Söderlund, Uuno	11.0	11.8	410	404	814	7	120	110	230	690	975	1665
Keto, Paavo	11.8		370	395	765	7	120	110	230	765	945	1710

Vapaasti valitut aineet on suoritettu huhtikuussa ja pakolliset toukokuussa.

Urheilumerkkien (rinnassa kannettavien urheiluneulosten) jakaminen tapahtui koulun lopettajaisilaisuudessa. Johtaja Pesonen ensin puhui urheilun merkityksestä kuuromykkäinkoulun oppilaille ja sitten lehtori Herpman kiinnitti urheilumerkin jokaisen voittajan rintaan.

Urheilumerkki on tunnustuksena sen saajalle urheiluharrastuksesta ja se myöskin velvoittaa häntä jatkamaan urheilua sekä saavuttamaan siinä uusia voittoja.

Toivottavasti muissakin kouluissa on pidetty poikain urheilumerkkikilpailuja. Jos niitä ei ole pidetty, olisi ne saatava käyntiin ensi lukukauden alussa. Näin laskettaisiin kouluissa hyvä pohja kuuromykkäin vastaisille urheiluharrastuksille, joten he voisivat kunnialla kilpaila Pohjoismaidenkin kuuromykkäin urheilukilpailuissa.

Plm.

Vieläkin urheiluinnotuksen kohottamisesta k.m. keskuudessa.

Ylläoleva asia on monet kerrat ollut esillä sekä k.m. lehdessä, että k.m. kokouksissa, erittäin urheiluväen. Se on kysymys, joka syvemmillä pohdittuna saisi runsaasti vastauksia. Ja tietysti löytyisi myös hyvin paljon eriäviä mielipiteitä siitä, mikä tapa olisi tehokkain.

Erästä menettelytapaa tahtoisin tässä kosketella; ainoata keinoa, joka mielestäni tällä hetkellä saisi innostuksen leimahtamaan.

Vapaaurheilumestaruuskilpailut käytäntöön Kuuromykkäin Urheiluliiton toimintaohjelmassa!

Tähän asti on maamme kuuromykkäinurheilussa ollut vallalla joukkue-toiminta. On perustettu ja yhä perutetaan kiertopalkintoja seurain välisiksi palkinnoiksi. Palkintoja, joiden kohtalon ratkaisee useiden yksilöiden yhteiset tulokset.

set. Ja nämä yksilöt tavallisesti ovat sellaisia, jotka harjoittelevat kaikkia k.m. kilpailuissa käytännössä olevia urheilulajeja. Missään erikoislajissa he harvoin pääsevät mainittavampaan tulokseen. — Tämä kyllä saattaa olla hyvä siinä suhteessa, että se kasvattaa ja lujittaa *seuratoimintaa* ja lisää luottamuksen tunnetta yhteisvoimaan. Mutta samalla se lamauttaa urheilunnuostusta, niin että jonkun vuoden kuluttua voi ilmaantua se vaara, että vanhain, loppuun kilpailleiden veteraanien tilalle ei olekaan asettaa uusia miehiä.

Tämä monipuolisuus on kyllä hyvä, — aivanpa välttämätönkin ulkomaiseen edustukseen nähden, sillä lähivuosina ei ainakaan vielä voida lähettää Skandinaaviaan kuin rajoitettu määrä miehiä. Ja heidän tulee jokaisen olla monipuolisuusmies varminta lajia.

Mutta „kukaan ei ole seppä syntyessään.“

Kukaan alotteleva ei heti alunpitäen ole monipuolisuusmies. Jokaisen on ensin harjoitettava jotain erikoislajia ja sen ohessa kehitettävä nopeus mahdollisimman suureksi, sillä nopeudesta riippuu onnistuminen miltei kaikissa kenttärheilulajeissa. — Mutta asia on nyt kerta kaikkiaan sellainen, että kukaan k.m. ei halusta ryhdy siten harjoittelemaan, koska siitä ei kuitenkaan ole mitään hyötyä, s. t. s. kun ei yksityislajeissa saa palkintoja.

Perustettakoon vapaaurheilumestaruus-arvot kaikille rata- ja kenttärheilulajeille. Mieskohtainen mestaruus on arvonimi, joka vetäisi maaseudulla piilevät kyvyt esille. Ja sellaiseen kilpailuun valmentuminen merkitsee sitä, että urheilijan on tunnettava lajinsa perinpoihin. Jos hän haluaa, voi hän tietysti koettaa muissakin lajeissa, mutta pääpainon harjoituksissa hän panee sille lajille, johon hänellä on suurimmat mahdollisuudet.

Sitten, yhden urheilulajin täydellisesti opittuaan, hän jo kykenee toisiinkin kohtalaisen hyvin, sillä ruumis keran totuttuaan johonkin vaikeampaan ottaa helpommin vastaan uudet ponnistukset.

Pääpaino tietysti on asetettava nopeuden saavuttamiseen, sillä urheilijan on muistettava että *nopeus on urheilun a ja o.*

Olettaen, että meillä vuoden tahi parin kuluttua on miehiä, jotka 2—3 lajissa pystyvät ensiluokkaisiin tuloksiin kukin omassa lajissaan, voimme olla varmat siitä, että 6 miehinen Suomalaisjoukkue tekee puhdasta jälkeä Skandinaavi-legioonissa.

Siis erikoistuminen saatava yleiseksi k.m. keskuudessa, ja sen kannustimiseksi perustettava mieskohtaiset vapaaurheilumestaruudet.

Tuula.

Tietoja Kotimaasta.

Palkittuja kuuromykyä. Tampereen maanviljelys- ja teollisuusnäyttelyssä sai ensimmäisen palkinnon lusikan teosta kuuromykykävähys Juhon Kolarin Viitasaarelta. Toisen palkinnon kirvesvarren ja lusikan teosta sai k. m. Matti Hämäläinen myös Viitasaarelta. Kalle Heikkilä Luopioisista sai palkinnon länkien teosta.

Kiitos. *Rakkaat Oulun km. koulun opettajat ja johtajat!* Saan lausua nöyrimmät ja sydämellisimmät kiitokset opettajilleni ja johtajilleni kaikista heidän ubrautuvaisuudestaan kesäkursseilla! Paljon te uhrasitte voimianne meidän tähtemme ja paljon saimme myöskin hyvää oppia ja neuvoa teidän johdatuksellanne. Saimme uutta oppia teiltä, jota emme koskaan ennen ole saaneet tietää. Te uhrasitte väsymättä voimianne jotta me painaisimme sydämiimme teidän opetuksenne. Niin lausun siis suuren kiitollisuuteni teitä kaikkia kohtaan. Jumala suokoon onnea ja menestystä teidän elämäänne, niin että eläisitte vielä kauan terveinä ja uskollisina.

Tätä toivoo kiitollisuudella kurssilainen *Matti Hämäläinen*, Viitasaarelta.

Sydämellinen kiitos. Kauniit kiitokset pyydämme läten lusua johtaja E. Lückille, pastori Tuomo Itkoselle,

opettajattarille, avustajille ja emännöitsijä Helmi Turpeiselle Asuntolassa, kun ovat auttaneet meitä jatkokursseissa Oulussa. Voikaa hyvin! Hyvästi! Terveisiä!

Toimeksi saanut
Ida Lehtonen.

Kuuromykyä-esperantisti Alex. Puolakka, joka on ottanut osaa Helsingissä 6—12 8. pipettyyn kansainväliseen Esperantokongressiin, on pitänyt esitelmän Esperantosta kuuromykyille viime elok. 9 p:nä H. K. Y:n huoneustossa. Voimme iloita etevästä kieliniekasta, joka on esiintynyt suomalaisena k. m. osanottajana Maailman Esperantokongressissa.

Ilmoituksia.

Turun ja sen ympäristön kuuromykyäin piirikokous pidetään taas tavanmukaan ensi syyskuun 16—18 p:nä. Ohjelmaan tulee arvokkaita esitelmia ja luentoja, mahdollisesti huvimatka Naantaliin ja Tasavallan Presidentin ehdotettua pysyvistä kesä-asuntoa „Kultarantaa“ katsoomaan jos lupa pääsyyn saadaan, ynnä muuta. Kuuromykyäin matkapapit pastorit H. Nyberg ja K. A. Nyman mahdollisesti saapuvat tilaisuuteen luentoja pitämään. Kokoukseen syyskuun 16 p:nä klo 5 i. p. Turun Kuuromykyäin yhdistyksen huoneustoon Venäjän kirkkokatu 6. Tervetuloa Auran rannoilleluentopäiville!

Palvelukseen halutaa. Ahkera ja rehellinen sekä käsitöihin totunut kuuromykyä tyttö saa paikan Perniön pappilassa. Hänen tehtäviinsä kuuluisi myös pienlaisen kanalan hoito. Hakemukset palkkavaatimuksineen lähetettävään osoitteella:

Ruustinna Troberg,
Perniö.

Kunnollinen ja rehellinen kuurom. palvelustyttö saa paikan marrask. 1 p:nä. Vastaukset palkkavaatimuksineen lähetettävään osoitteella:

L. Maunula,
Uusikylä, Koskunen.

Nikkarilan Kuurom. tyttöjen Koti- ja Maatalouskouluun otetaan uusia oppilaita tulevan marraskuun 1 p:nä. Oppiaika kestää 2 vuotta. Opetus on sekä käytännöllistä että tietopuolista. Oppilaat saavat koulusta vapaan täysihoidon sekä vaatetusavustusta oppilaitten tarpeen ja koulun varojen mukaan.

Oppilaksi pyrkijäin on lähetettävä hakemuksensa *ennen syyskuun 30 päivää.* Hakemukseen kuuluu oikeaksitodistettu jäljennös koulutodistuksesta, papintodistus, lääkärintodistus ja vanhempain lupatodistus, jos hakija ei ole täyttänyt 21 vuotta. Hakijan tulee olla 17 vuotta täyttänyt. Hakemukset lähetetään osoitteella: *Kuurom. Talouskoulu, Peiksamäki, Nikkarila.*

Palvelukseen haluaa. Löytyisikö ketään ystävällistä henkilöä, joka voisi antaa käsityötä kuuromykyille tytöille syyskuussa tai myöhemmin. Vastausta nimimerkille „Mieluummin ompeluliikkeseen“.

Sääksmäki.